

Árnyékom a sötétben

Padomon nagy csattanással terült el a hófehér papír, melyen csak nevem a szerepelt, s egy vörös egyes virított rajta.

- Már megint? Miért nem tanulsz? Dóra, te nem ilyen voltál, az osztályban neked voltak a legjobb jegyeid. Mégis, mi történt veled? – harsogott az előttem álló nő, kinek keze még mindig az asztalon hasaló dolgozatomon feküdt.

Alakját kikerülve az ablakon élém táruul lehulló, színpompás leveleket bámultam. Volt, amelyik egymagában, s volt, mely párjával búcsúzott többi társától, mielőtt földet ért volna az avarban.

- Szia, jó hétvégét! – köszöntek el tőlem barátaim, mire én feléjük fordulva eleresztettem egy gyengécske mosolyt.

Helyet foglaltam az iskola előtti padon, s elővettem telefonom, megnyitottam a böngészőt, majd bepötyögtem azt a szót, amire már oly sokszor rákerestem; agytumor. Szemeim a sorok között cikáztak, amelyek a többszöri olvasás után is rémisztőnek hatottak. Az összeráncolt homlokomat cirógató napsugarakat elfedte egy élém tornyosuló alak. Megpillantottam a kopott, itt-ott felszakadt cipőket, miket malter, s a megkövült ragasztó borított. Tekintetem felvezettem az arcra, mely fáradt mosollyal üdvözölt.

- Hogy hogy itt vagy? – emelkedtem fel édesapámhoz, ki szoros ölelésbe invitált.
- Mára esőt mondtak, így eljöttem érted, hogy meg ne ázzon a buksid – borzolta fel hajam hatalmas ujjaival.
- Ebédszüneted van, nem?
- De – válaszolt, majd átvette tőlem nehéz hátitáskám, s intett az autó irányába.

Séta közben többször felpillantottam az égboltra, viszont gomolyfelhőknek nyoma sem volt sőt, még a nap is élénken virult.

- Apa, lehullottak az első falevelek. Ma beléptünk az októberbe.
- Tudom kislányom, tudom – sóhajtott.
- Mi lesz, ha a műtét rosszul sikerül? Én azt nem élném túl! Anya nélkül az élet számomra értelmét veszti...
- Ilyet ne is mondj! – szakított félbe. Te is tudod, milyen erős nő édesanyád. Már egyszer megvívta ezt a harcot, és diadalt aratott. Minden rendben lesz. Ne feledd, míg én élek, a családból senkinek sem eshet bántódása.

A zöld szempár magabiztosságot, erőt sugallott, amely különös módon megnyugtatta felzaklatott szívem.

- Na, töröld le a könnyeid és szállj be – nyitotta ki előttem a kocsiját. Mit szeretnél enni?
- Nem vagyok éhes.
- Ugyan! Tudom, hogy minden percben éhes vagy, hisz rám ütöttél – bökött vállon, mire hangosan felnevettem.
- Mit főzött anya?
- Semmit, ma gyógypedagógushoz vitte az öcsédet.
- Áh, tényleg – sóhajtottam. Azt mondják, az autisták intenzívebben élik meg érzelmeiket, és jelentősen kihat rájuk környezetük. Biztosan ő is retteg, még ha nem is tudja pontosan, mi történik körülötte.

Szemeimet kinyitva elém tárultak az ablakomon átszökő napsugarak, amelyek érkezéseit a legkevésbé sem vártam. Naptáramon pirossal bekarikázva ékelődött a dátum; október 17., amikor el kell engednem anya kezét.

- Megbeszéltük, hogy a pelenkát a szekrényben találjátok, a bébi ételt pedig langyosra, ne forróra melegítsétek! Valamint reggel a krumplit és a virslit alaposan törjétek össze a villával, különben nem fogja megenni! Dóra, kérlek emlékeztess apádat, hisz most sem figyel!

- Anya, ne aggódj! Itthon minden rendben lesz. Mindent bepakoltál? Nem felejtettél el semmit? Várj csak, idehozom a kedvenc könyvem, hátha unatkoznál. Hidd el, nagyon izgalmas! – indultam el a szobám felé, azonban csuklómnál fogva gyengéden visszarántott, majd karjaiba zárt. Kezeimet óvatosan felcsúsztattam hátára, s arcommal nyaka és a váll között furakodtam. Lassan magamba szívtam illatát, mi mindig körbe járta a ház minden szegletét. Puha, rakoncátlan hajszálai orromat csiklandozták. Szívem vadul kalapált, akárcsak egy kóbor kismacskáé, ki gazdája után vágyakozik. Akaratom ellenére könnyeim kicsordultak, s édesanyám ruhájára hullottak.

- Ugye tudod, hogy nagyon szeretlek? – suttogta fülemben remegő hangon.

- Én is nagyon szeretlek! Mindennél jobban – válaszom összefolyt zihálásom közepette. Pusztit nyomott arcomra, majd leereszkedett öcsémhez, ki a szőnyegen játszott, s csendben figyelte a történéseket. Őt is szorosan átölelte, s megpuszilgatta.

Az autóban csönd honolt, csak az esőcseppek érkezéseinek csapódását lehetett hallani. Szemeim játékot űztek az ablakon lefolyó cseppecskékkel, s néha-néha visszatükröződött az üvegen semmitmondó tekintetem. Hosszúra nyúlt, siralmas gondolatmenetemből a távolból előbukkanó táblán szereplő „Üdvözljük Debrecen városában!” szöveg zökkentett ki, melyet pár perc múlva egy „Idegsebészeti Klinika” nevű útjelzés követetett.

Mikor a jármű motorja leállt, anyám hátra pillantott felém, mialatt a biztonsági övemtől próbáltam megszabadulni. Keserves mosollyal az arcán csóválta fejét, s szemeit ellepték a könnyek. Apával találkozott tekintetük, aztán kiszálltak az autóból, és elővéve egy esernyőt elballagtak az épület bejáratáig, hol szorosan megölelték egymást, aztán búcsújukat egy csókkal pecsételték meg. Ekkor sebesen elfordítottam tekintetem, s fintor kerekedett arcomra. A könnyeivel küszködő édesanyám még visszapillantott párszor, majd bőröndjével eltűnt a messzeségbe.

- Ugye tudod, hogy te fogod Benit pelenkázni? – törte meg a csendet apám, ahogy behuppant a kocsiba.

- Tessék? Én biztos nem! Fúj!

- Dehogynem! Én takarítok, te pelenkázol – nevetett, és a visszapillantó tükörbe nézett, ahol elengedett felém egy grimaszt, mit kuncogással jutalmaztam.

Házunkat elhagyta a lelke, mintha csupán pár fal, s bútor közé tértünk volna vissza. Öcsém ébredése után nyugtalanná vált, ami viselkedésén is tükröződött.

- Mit csináljunk? – léptem apámhoz, ki a toporzékoló kisfiút próbálta nyugtatgatni. Tudod, hogy nem fogja abbahagyni a sírást, mi lesz, ha elájul?

- Nyugodj meg, érzi a feszültséged és az aggodalmad.

- Nem, ő csak anya hiányát érzi, ahogy mindannyian! Felhívom!

- Ne! Anyádnak most nyugalomra van szüksége, holnap lesz a műtét!

A férfi telefonja folyamatosan csörgött, ezért ölemben vettem az ordító csöppséget.

- Ezt hogy érti? Hisz tudja, milyen helyzetben vagyok! Elég! Azonnal odamegyek! – nyitott be a bejárat ajtón, min keresztül ezidáig hallgatózni próbáltam.

Az autókázás megnyugtatta öcsémet, azonban ez apámról nem volt elmondható. Megálltunk egy építkezésnél, hol kipattant a járműből, s méreggel fűtve elindult a mellette lévő fehér kisházhoz. Pár perc múlva egy idős férfival jelent meg, kivel úgy tűnt, vitatkoztak.

- Apa, valami baj van? – kérdeztem, mikor visszajött.

Választ nem kaptam, mindössze nagyot sóhajtott, s két kezébe temette arcát. Még egy ideig telefonálgatott, s noteszébe írkált, aztán elmentünk egy gyorsbüfébe.

Este nyolc órakor csörgött a telefonom, mire megköszörültem torkom, s szélesre húzott mosollyal fogadtam a hívást.

- Minden rendben van otthon? – érdeklődött anya, majd magam elé emeltem a készüléket, hogy a kamerán keresztül teljes egészében láthassuk egymást.
- Persze! Minden a legnagyobb rendben.
- Beni hogy viselkedik? Ettetek már?
- Igen, apa vett hamburgereket. Beni pedig olyan, mint egy kisangyal.

Arca megviseltnek, kimerültnek tűnt, hangja pedig rekedt volt. Kórházi ruhában ült, s szobatársairól mesélt. Hiánya ezekben a pillanatokban felerősödött, s mikor már éreztem a gombócot torkomban elköszöntem tőle.

Párnáim között rendre csak forgolódtam, nem jött álom szemeimre. Szomjúságom csillapítására kisomfordáltam a konyhába, viszont megpillantva édesapám alakját hátra léptem. Az asztalnál ülve összekulcsolt kezeit homlokához emelte, s keservesen zokogott. Szavakat mormolt az orra alatt, mik fülemig nem jutottak el. Lábaim gyökeret eresztettek, s gerincoszlopomat végigrázta a hideg. A férfi, ki életemben a legerősebb ember szerepét kapta, összetört. Számra tapasztottam kezem, ezzel csitítva nyöszörgésem, s szemeimet törölgetve visszatértem lakrészembe.

A nap máshogy ragyogott, mint eddig. Még a felhők is gyászruhát öltöttek. A házban megállt a levegő, a falak elsápadtak, a sarkokba nem ért el a napfény, az ott punnyadó bútorokat bekebelezte a sötétség.

- Nyolc órakor kezdődött a műtét, ugye? – érdeklődtem apától, ki kávéját kavargatta.
- Igen, tizenhárom óráig tart, aztán értesítenek hogyléte felől.

Megreggeliztünk, majd felváltva játszottunk Benivel, igyekeztünk elterelni figyelmét, és így a mi gondolataink is nyugalomra lelhetek egy kis ideig. Később elmentünk sétálni, s még a játszóteret is meglátogattuk. Arckifejezésemnél képtelen voltam uralkodni, tükröződött rajta levertségem, mit velem ellenben apa jól tudott leplezni. Ő öcsémet hintáztatta, én pedig lomhán előre-hátra ingadoztam, miközben a porszemcséket tanulmányoztam a talajon. Hirtelen hátamra simult egy kéz, mely erőteljesen meglökött, s ennek hatására magasra repültem a hintával.

- Lassabban! Ez túl gyors! – kiáltottam, azonban apa folytatta. Ki fogok esni! Egy pillanatra lankadt figyelme, s érkezésem hátra taszította. Benivel hangos nevetésben törtünk ki, mibe a földön elterült férfi is beszállt.

A kanapén ülve épp öcsém egyik kedvenc rajzfilmjét néztük, mikor csörgött apa telefonja.

- Igen doktor úr? – szólt bele, ekkor felpattantam, s közelebb húzódtam hozzá.
Rendben, értem. Viszonthallásra!
- Na? Mit mondott? Jól van anya? Mi történt?
- A műtét jól sikerült – válaszolt, mire felsóhajtottam – azonban még nem tért magához, ráadásul további komplikációk is felléphetnek.
- Tessék?

- Ne gondoljunk rosszra! Isten vigyáz édesanyádra. Csak bízzunk benne! Holnap már meglátogathatjuk – mondta, s megsimogatta hátam.

Korán felkeltem, hogy még indulás előtt el tudjam végezni a házimunkát. Takarítás közben imákat mormoltam, s Isten kegyelméért esedeztem. Hálát adtam neki, amiért napról napra velünk volt, és amiért megadatott nekem egy olyan édesapa, akiben feltétlenül meg tudok bízni, és sosem okoz csalódást. Aki utolsó kenyerét is felém nyújtja, megvívja harcaimat, s kezemet fogva igazgat utamon.

- Mit vigyünk anyának enni? – kérdezte apám, miközben a bevásárlókocsit akasztotta ki a közeli kisboltban.
- Nem is tudom, vegyünk gyümölcslevet és valami péksütit. Ebédre pedig rendeljünk neki egy finom, meleg levest! A virág sem maradhat el! Vigyünk neki egy szép csokor virágot! – mosolyogtam, ő pedig elégedetten bólogatott.

Átlépve a kórház küszöbét mindenütt fehér köpenyes orvosok járkáltak fel-alá, s köztük elsietett pár kék ruhás ápoló.

- Jó napot! Tóthné Kovács Juliannát keressük, esetleg tudna nekünk segíteni? – érdeklődött édesapám a recepción, miközben kisöcsém kezemet fogva nyöszörgött.
- Üdvözlöm! Az intenzívosztályon van, az első emeleten, azonban ma még csak egy személy látogathatja meg.

Megköszöntük a segítséget, majd beszállva a liftbe, az felvitt minket az említett szintre. Gyors léptekkel cikáztunk a hosszú folyosókon, míg meg nem találtuk édesanyám szobáját. Apa megfogta vállamat, majd bólintott jelezvén, vigyázzak a csöppségre. Egy nővér maszkot, s zöld köpenyt adott neki, aztán mutató ujjával jelezte, hogy csak egy percet tölthet bent vele.

Bevitte az ételt, ellenben a virágot elfelejtette, így elindultam az ajtóhoz, mikor is a nővér megállított. Apa pont akkor lépett ki abból a kórteremből, így az ajtó kinyílt előttem, s elém tárult édesanyám élettelen teste, a ráakasztott tűk, valamint a rengeteg kötés, amely fejét fedte. Egy fehér ruhás orvos zárta be előttem az ajtót, kit azonnal illedelmesen üdvözöltem. Félre hívta apát, aki közben megszabadult a felszerelésektől. Beszéd közben arca elkomolyodott, szemei megteltek könnyekkel. A doktor vállára simította kezét, s elbúcsúzott.

- Mi történt? – kérdeztem remegő hangon, miközben szorosan magamhoz öleltem testvérem.
- Anya arca félig lebévult.

A virágok kiestek remegő ujjaim közül, karjaim, melyekkel körbefontam Benit leereszkedtek.

- Mit tegyünk? Anya beleőrül, ha ezt megtudja! Az arca számára a legértékesebb! Nagyon szeret sminkelni, és imádja a szépségápolási termékeket – zokogtam.

Apa magához vont minket, s kedves szavakkal nyugtatgatott.

Másnap délelőtt útunk ismét édesanyánkhoz vezetett, kit most már mindannyian láthattunk. Amint kinyílt az ajtó, Beni odarohant hozzá, anya pedig könnyek között átölelte őt.

- Annyira örülök, hogy újra láthatlak titeket – jelentette ki, majd egyesével üdvözölt minket.

Apa szemem látszott a kimerültség, mely megkönnyebbüléssel, s boldogsággal társult. Megpusztilta anya kezét, aztán együttesen hálát adtunk Istennek, amiért megőrizte a nőt, kinek időtlen időig szükségünk van kedvességére, odaadó kezeire, és meleg ölelésére.

- Köszönöm, hogy másodszor is pajzsom, s kardom voltál ebben a harcban – húzta száját ferde mosolyra édesanyám, majd letörölte apám könnyeit.